

Max DOPPELBAUER. **València im Sprachenstreit. Sprachlicher Sezessionismus als sozialpsychologisches Phänomen.** Viena: *Wilhelm Braumüller Universitäts Verlagsbuchhandlung*, 2006, 229 p., 24,90 €.

No és gens estrany que l'obra aquí ressenyada hagi sorgit a l'escalf del mestratge exercit des de la Universitat de Viena per Georg Kremnitz. Romanista prestigiós. Conegut també per les seves aportacions a l'estudi de la codificació de l'occità. I, encara, en un àmbit encara més pròxim, per haver publicat el 1979 una antologia capdavantera, en acurada traducció germànica, de textos de sociolingüistes catalans: *Sprachen im Konflikt. Theorie und Praxis der katalanischen Soziolinguisten. Eine Textauswahl* (veg. *Els Marges*, núm. 16, maig de 1979, ps. 117-118).

També el llibre aquest de Doppelbauer tracta de comportaments socials en situacions d'extrema conflictivitat lingüística, com és ara el cas del País Valencià, en especial el dels nostres dies. Igual que la majoria d'aportacions originades d'antuvi en tant que tesis doctorals, pateix aquest estudi de les presses inherents a l'elaboració d'una tal mena de producte: errors mecànics de picatge (en els textos catalans reproduïts, però també alguns en el text original alemany); oblitats en la relació bibliogràfica final (no hi apareixen títols importants citats i glossats en el treball, i a l'inrevés); trabucaments en la lectura i en la citació de fonts documentals (el més greu: convertir el nom del personatge

real Benvingut Oliver en un pseudònim de Carmel Navarro i Llobart, ps. 104-105). Al costat d'això, però, presenta també, en grau sovint modèlic, alguns dels atributs propis del gènere acadèmic per excel·lència: disposició ben estructurada dels materials, anàlisi fonamentada de les realitats considerades, objectivitat ponderativa en les valoracions emeses. Després de la preceptiva revisió exegetica d'alguns treballs anteriors sobre el particular –alguns de prou coneguts pel lector català, com ara el d'Aitana Guia Conca *La llengua negociada* (2001) i el de Vicent Climent-Ferrando *L'origen i l'evolució argumentativa del secessionisme lingüístic valencià* (2005), i altres de no tant, com el de Franck Martin *Les valenciens et leur langue régionale: approche sociolinguistique de l'identité de la Communauté Valencienne* (2000) i el d'Antje Voss *Das Valencianische zwischen Autonomie und Assimilation. Sprachgeschichtliche und soziolinguistische Untersuchungen zu einer spanischen Comunidad Autónoma* (2002)–, Doppelbauer es remet a conceptes claus de la sociolingüística (diglòssia, conflicte lingüístic, autoodi, identitat col·lectiva), en fa avinent la gestació i en clarifica l'abast metodològic, alhora que en destaca altres de no menys útils per a aquest tipus de recerques (estatus, prestigi, valor comunicatiu). L'exposició de l'utilitat conceptual emprat es combina així amb la missió igualment divulgado-

ra de tot bon manual. Atès el fet que el receptor majoritari de l'obra és forà, no s'està tampoc d'incloure breus apartats informatius sobre el federalisme a Espanya i, més en concret, sobre la història del País Valencià, des dels inicis fins a començaments del anys seixanta del segle XX, i de llavors ençà fins ara. L'emmarcament de la realitat idiomàtica d'aquest dins l'ampli conjunt català va acompanyat de xifres i de dades, també de resultats d'enquestes (degudament relativitzats) sobre els usos de la llengua i les actituds davant d'ella. Hi ha també un mínim resseguiment dels discursos generats sobre la qüestió, amb presa en consideració dels més crítics (Ninyoles, Aracil), i amb distanciament circumspecte dels titllables si més no de pintorescos (Nicolau Primitiu, López i Verdejo). I, així mateix, es passa revista circumstanciada a les principals iniciatives empreses, en política lingüística, tant per part dels governs valencians en mans del PSOE com del PP.

El nucli cabdal de la tesi de l'autor, centrada en definitiva en les (des)raons del secessionisme lingüístic, és clar i contundent: la llengua ha perviscut fins ara al País Valencià, malgrat la dimissió idiomàtica de les seves capes dirigents des de fa segles, per l'interès històric d'aquestes a mantenir fora de concurrència les capes populars, recloses així dins l'àmbit de la llengua gradualment subordinada; arribat el moment de la industrialització i del desenvolupament, el constructe aquest que és tota identitat col·lectiva passa a ser gestionat un cop més per les elits valencianes; només que ara ho fan en termes de deconstrucció en negatiu més que no pas d'ignorància olímpica o, menys encara, de construcció en positiu; el secessionisme lingüís-

tic és així la compensació sublimatòria que les tals elits ofereixen a un poble aclaparat per un sentiment d'inferioritat ancestral, envers l'Estat, d'encuny castellà, i envers el *big brother* principatí, d'una evolució singular prou diferenciada; és llavors l'atiament del conflicte derivat d'aquesta situació esquizoglòssica –més que no pas una política implacable de substitució o una altra (ara per ara impensable) de normalització decidida– allò que més ajuda aquestes elits a conservar el poder, a perpetuar-s'hi.

A remarcar, de tot aquest raonament, la remissió que s'hi fa, en una línia prou innovadora en investigació sociolingüística, a les teories d'Adler sobre el complex d'inferioritat i sobre els mecanismes desenvolupats per sobreposar-s'hi, tant al nivell individual com, sobretot, al nivell col·lectiu.

Completa l'obra, a tall d'apèndix, la reproducció del *Dictamen sobre els principis i criteris per a la defensa de la denominació i l'entitat del valencià* aprovat per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua el febrer de 2005, amb tot de postil·les de l'autor al marge que no tenen res de negligibles.

Josep Murgades
Universitat de Barcelona